

[Energiministeren]

porten, der var baseret på en redegørelse fra DORAS, fremsendtes den 17. december 1982 til folketingets energipolitiske udvalg.

I et endeligt notat af december 1983 foretog energistyrelsen en samlet vurdering af sagen. Notatet fremsendtes af energiministeriet den 8. marts 1984 til folketingets energipolitiske udvalg, bilagt en redegørelse fra Dansk Olie & Naturgas A/S om ansvaret for de økonomiske følger af skaden.

Det nævnte materiale indeholder en grundig og detaljeret gennemgang af både de tekniske og de økonomiske aspekter i sagen, og jeg kan på baggrund heraf ikke være enig i, at der har manglet offentlighed omkring beslutningsprocessen.

For så vidt angår andet led i spørgsmålet kan jeg oplyse, at langt den overvejende del af omkostningerne i forbindelse med udskiftningen af olierørene er betalt af dels producenten af rørene, det italienske firma Italsider, dels de berørte forsikringsselskaber.

Af de samlede udgifter mangler DORAS endnu at få dækning for et beløb på 25-30 mill. kr. På baggrund heraf har selskabet sammen med forsikringsselskaberne anlagt voldgiftssag mod selskaberne Det norske Veritas, Svejsecentralen, Saipem samt Naturgasgruppen. Som det vil være spørgeren bekendt, er voldgiftssagen endnu ikke afsluttet, og jeg finder derfor af principielle grunde ikke at burde kommentere sagen yderligere.

Spm. nr. S 869

Til *kirkeministeren* (12/3 85) af:

Lissa Mathiasen (S):

»Kan ministeren bekræfte, at reglen om, at man ikke fra kirkens side må offentliggøre navne på konfirmander eller andre personer, der skal have udført kirkelige handlinger, er at betragte som ophævet, og begrunde dette nærmere samt indhente en udtalelse fra justitsministeriet om, hvorvidt denne adgang til at offentliggøre navnene på personer, der skal have udført kirkelige handlinger, er i overensstemmelse med registerlovgivningen?«

Begrundelse

Ifølge Menighedsrådenes Blad nr. 6-7, 1984, p. 183-184, har ministeren på årsmødet 1984 i Landsforeningen af Menighedsråds-

medlemmer udtalt, at en ministeriel afgørelse fra 1961, som forbyder offentliggørelse af navne på konfirmander og andre personer, der skal have udført en kirkelig handling, er at betragte som ophævet.

Denne regel har dog været anvendt og betragtet som gældende lige siden afgørelsen fra kirkeministeriet, dateret 27. januar 1961. På denne baggrund ønsker spørgeren begrundet, dels hvorfor ministeren pludselig vælger at se bort fra den tidligere afgørelse, som man i nu snart 25 år har henholdt sig til, dels hvorvidt denne nye opfattelse er i overensstemmelse med registerlovgivningen, idet offentliggørelse af konfirmander m.v. efter spørgerens opfattelse er at betragte som en registrering, oven i købet en offentligt tilgængelig registrering med mulighed for erhvervs-mæssig udnyttelse af oplysningerne.

Svar (21/3 85):

Kirkeministeren (Mette Madsen):

Folk må kunne stole på kirkens diskretion, og det må derfor altid være således, at personer, som henvender sig til kirken for at få udført kirkelige handlinger, kan regne med, at kirkens personale ikke uden deres tilladelse giver udenforstående oplysning om den kirkelige handling. Dette gælder både før og efter, at den kirkelige handling finder sted, og uanset om oplysningerne fremkommer i form af f.eks. konfirmandlister eller på anden måde.

Det var da også dette synspunkt, der fandt udtryk i kirkeministeriets skrivelse af 27. januar 1961, hvorefter kirkens personale ikke »bør« medvirke ved offentliggørelse i lokale blade eller andetsteds – hverken før eller efter den kirkelige handling – medmindre de pågældende har givet tilladelse hertil.

Når kirkeministeren på årsmødet i 1984 i Landsforeningen af Menighedsrådsmedlemmer meddelte, at kirkeministeriet fremtidig ikke ville blande sig i disse forhold, var dette ikke udtryk for en ændret indstilling fra ministeriets side til beskyttelsen af privatlivets fred. Men ministeriet fandt, at det fremtidig måtte kunne overlades til de ved kirkerne ansatte i det enkelte tilfælde at tage stilling til, om der kunne gives udenforstående oplysninger om en kirkelig handling, selvfølgelig således, at dette kun fandt sted, hvor det måtte antages, at ingen private ville føle sig